

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania E. P.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.
o rentę w związku ze służbą wojskową,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 17 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 lutego 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz adw. G. K. 120 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, przy czym kwotę tą należy podwyższyć o stawkę obowiązującego podatku VAT.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 26 lutego 2015 r. oddalił apelację skarżącego wnioskodawcy E. P. od wyroku Sądu Okręgowego w R. z 11 września 2014 r., którym oddalono jego odwołanie od decyzji pozwanego z 8 czerwca 2012 r., odmawiającej mu prawa do renty inwalidy wojskowego w trybie przepisów ustawy z 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych. Przyczyną odmowy było stwierdzenie, że niezdolność do pracy nie wynika z odbywania służby wojskowej w latach 1961-1963 (art. 30 ustawy). W postępowaniu

sądowym opiniowali biegli lekarze. Sąd Okręgowy ustalił, że całkowita niezdolność do pracy nie powstała w czasie służby wojskowej, ani w ciągu trzech lat od jej zakończenia. Zapalenie płuc, jakie wnioskodawca przeszedł w wojsku, w okresie późniejszym ani obecnie nie wymaga leczenia. Schorzenie kardiologiczne powstało 40 lat później. Sąd Apelacyjny również za miarodajne uznał opinie biegłych. Potwierdził trafność ustaleń i rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie art. 385 k.p.c. przez zastosowanie oraz art. 386 § 4 k.p.c. przez niezastosowanie; art. 227 i 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c. przez aprobatę rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji w sytuacji, gdy brakowało podstaw do stwierdzenia, że Sąd ten wszechstronnie rozważył zebrany materiał dowodowy i poczynił niewadliwe ustalenia faktyczne; art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez wadliwe sporządzenie uzasadnienia, gdyż nie wskazuje podstawy faktycznej w sposób pozwalający na ocenę toku wyводу, który doprowadził do wydania zaskarżonego orzeczenia.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu, których założenia i istota została wyjaśniona w uchwałach Sądu Najwyższego – mających moc zasad prawnych – z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98 i z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Wniosek odwołuje się do podstawy kasacyjnej i jej uzasadnienia („*Mając na uwadze powyższe wnoszę o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ...*”). Nie jest to prawidłowe, gdyż na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych skargi, a tylko wskazaną we wniosku podstawę przedsądu. Oznacza to, że

podstawy kasacyjne ani ich uzasadnienie nie zastępują przesłanki przedsądu i tym bardziej jej uzasadnienia, jako że są to odrębne elementy skargi (art. 398⁴ § 1 pkt 2 i § 2 k.p.c.). Odnosi się to również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż o ile podstawy kasacyjne mogą prowadzić do uwzględnienia skargi (*a contrario* z art. 398¹⁴ k.p.c.), to w podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. chodzi o samodzielne i odrębne od podstaw kasacyjnych wykazanie, że skarga jest oczywiście uzasadniona, to znaczny, że wykazane naruszenie przepisów procesowych i materialnych, bez większych wątpliwości prowadzi do wniosku, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania.

Wniosek tego nie czyni i tu otwiera się druga negatywna ocena, gdyż wniosek ogranicza się zasadniczo tylko do zarzutów procesowych (tak samo jako podstawa kasacyjna). Nie jest to wystarczające do stwierdzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Zarzuty procesowe rozpoznawane są przez pryzmat wpływu na wynik sprawy. Taki warunek odnosi się do zarzutów procesowych podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), zatem tym bardziej do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jako że chodzi aż o oczywistą wadliwość rozstrzygnięcia (zasadność skargi). Jednak o wyniku sprawy decyduje prawo materialne, gdyż to ono wyznacza jakie postępowanie dowodowe było w sprawie konieczne dla co najmniej dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności a także czy dowód obejmuje fakty mające istotne znaczenie w sprawie (art. 217 i 227 k.p.c.). Rzecz w tym, że chodzi o prawne a nie o potoczne pojęcie inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową, powstałego w określonym czasie. Wniosek (a także podstawa kasacyjna, która zakreśla rozpoznanie skargi – art. 398¹³ § 1 k.p.c.) pomija prawo materialne. W tym przypadku przepisy ustawy z 29 maja 1974 r. leżą u podstaw decyzji i wyroku objętego skargą. Przepisy te stanowiły punkt odniesienia dla ustaleń faktycznych i ocen prawnych dla pozwanego, biegłych i ostatecznie Sądu. Same zarzuty procesowe nie wystarczają do stwierdzenia, że skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli nie zarzuca się naruszenia prawa materialnego. To prawo materialne decyduje, co i w jakim zakresie wymaga ustalenia w sprawie. Sąd nie przeprowadza każdego dowodu. Przeciwnie sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla

zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 3 k.p.c.). Ocena ta nie stoi w sprzeczności z powołanymi we wniosku uchwałami III CZP 59/98 i III CZP 49/07.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 2 ust. 3, § 12 ust. 2, § 12 ust. 4 pkt 2 oraz § 19-21 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.